כג: כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב. כך פי' [ב] הקונטרס משום דלמרי' לקמן בפירקין (דף כח.) דלישור רבה דמון לזמנו שהוא בכרת מקבא רבה ופרשה רבה בגו מת מהכן ומיקומה זוטא דמון למקומו דליכא כרת מקבא זוטא ופרשתא זוטא בפרשה קדושים מהיו והביא לאיש מתורת כהנים וכיצו מה מקיים גירסת הספרים דגרסינן איפכא בפיגול לא יחשב ונטותר לא ירצה דלקמן בפירקין מקמיון דתרוייהו מקבא אחרינא [א] נפקי דכתיב ביה לא ירצה ולא יחשב ומה שנזכר פיגול קודם לנותר אף ע"ג דבקרא כתיב נותר בריש דהיינו מון לזמנו משום דלשון פיגול כתיב בקרא בהדיא: **אם** עון נותר הרי כבר נאמר בו'. לאו נותר ממש [קאמר] דלמרי' לקמן בפירקין (דף כט.) לאחר שהוכשר יפסל אלא במחשבת נותר דהיינו מחשב לאוכלו מון לזמנו: **הא** אינו נושא **אלא** עון **טומאה שהותרה מבללה**. וא"ת מיפוק ליי דלא משכחת מידי דמיתוקה ביה קרא אלא בטומאה ותומר דבינו מה משום דכתיב גבי יין נלון להם דמשמע דבר שהוא נלון במקום אחר ולהכי דמיק לאשכוחי הותר מבללן מכל הני דפריך מינייהו (במנחות דף כה.) יוצא ושמאל ובעל מום [וא"ת] (א"כ) נותר ופיגול היכן הותרו מבללן דלאלעזריך ליה לא ירצה ולא יחשב ותומר דבינו מה דפיגול הותר מבללו בבמה דלא שיך שם מחשבת מון למקומו והא דפריך בהקומץ רבה (מנחות דף כה.) אימת עון יוצא שהותר מבללו בבמה [ב] אמר קרא לרצון להם לפני ה' מון לבלפני ה' אין עון דיוצא לא מון למקומו חשיב שפיר לפני ה' שהמחשבה בפנים ואין לומר דבבמה לא קריבן ליה הותר מבללו דיון דהכשירו בכך דקאמר התם גבי שמאל דכיון דאסור בפנים אין זה קרוי הכשירו בכך ונותר כדי נפבה ותגב פיגול נקט נותר הואיל ומשכח ביה קרא אע"ג דלא צריך אי נמי נותר הותר מבללו בראשו של מזבח דאיכא למאן דאמר אין ליבה מועלת בראשו של מזבח דשמט (פסחים ד' מט.) וכפ' המזבח מקדש (לקמן ד' פז.) ומיהו פלוגתא דאמוראי היא וקשיא למ"ד [דאית ליה] ליבה מועלת מהך בריתא דאמוראי דנותר יש ללמדו עון עון מרינו ליה ופגול נמי מצינו למילף [ב] ואפי' לא משכחת בהו הותר מבללן ולרבון להם איכא לאוקמי בדדרשי בפ' הבא על יבמתו (יבמות דף פ:) [להם לרבון ולא לפוטרעניות] אבל לעובדי כוכבים אפי' לפוטרעניות ועוד י"ל דנותר הותר מבללו במנחת סהמים ומנחת כהן משיח וקומץ וכל דבר שאין לו מתירים אין [ב] מתיריס עליהן משום פיגול כדתנן פ' כ"ש [לקמן דף מג.] ואפי' פסולא נמי נראה דליכא מדאמר לעיל בסוף פ"ק (דף יד.) דמודה ר' שמעון בהולכת הטומאה הפנימיות ופריך והא"ר שמעון כל שאינו על מזבח החיצון אין מתיריין עליו משום פגול ומשני מודה ר' שמעון דפסול מק"ו ומה שלא לשמו הכשר בשלמים פסול בחטאת מון לזמנו הפסול בשלמים אינו דין שיפסל בחטאת משמע דאי לאו ק"ו הוה אמינא דאפי' פסולא ליכא א"כ במנחת כהנים ובמנחת נסכים דליכא ק"ו דלא מיפסל כזו [ב] שלא לשמן ליכא פסולא כלל אלמא משכחת נותר דהותר מבללו דגמרי: **לאו** בגון שנטמאו בעלים במת. תימה מאי קשיא ליה לוקמה בטומאת הדם שנטמא הדם אינו מרבה דגבי טומאת דם מייתי לה בכולי הש"ס [לקמן מה.] דדם שנטמא עבודה בטוגא הולה ומנן נמי בפסחים (דף עח:) בטומאת הדם [ב] והכשר קיים זורק הדם וי"ל דס"ל דאפי' ליבה ליכא לתמיר דנושא שהותרה בלבון דהיינו בטומאת בעלים דהותרה לאכול בטומאת הגוף ומאי דלא מסיק אדעתיה השתא עון קדשים ולא עון מקדישים: **אי** נימא טומאת שרץ בבעלים היכא אישתרא. דאי סבר שחוטין חוזקין על טומאת שרץ וכן טומאת מת בשביעי שלו דחשיב כטומאת שרץ הא לא עבדי לבר בטומאתה כיון דאין יחיד נזהה לבור נמי לא עבדי בטומאתה אלא עושין שליח לשחוט בעבורה כיון דאיהו אכלי לאורתא ואי סבר אין שחוטין חוזקין על טומאת שרץ דהשתא לבור עבדי בטומאתה א"כ אין הכין מלבה על היחיד דהא אין שחוטין חוזקין עליו אלא [ב] בטומאת בעלים כמת וקודם שביעי מלבה ליחיד שהביא פסחו וסייעתא לזקני דרום דאמרי אים אים למלוה וקשה מאי פריך היכא אישתרא לוקמה בכהן שבטומאת בשרן דמלבה בלבור מק"ו דלעיל לרמי בר חמא דלית ליה כמו זקני דרום מכפרים כמתכפרין ועוד כי משני לעולם בשרן ושם טומאה בעולם הא כיון דשחוטין חוזקין על טומאת שרץ א"כ ריעוא ליה ל"ל הא קרב בטהרה כדפירש רבינו שלמה בסמוך ואי סבר אין שחוטין על טומאת שרץ א"כ לא יועיל ליה לפרש [ב] לעיל אי בשרן היכא אישתרא וי"ל דמעיקרא בעי לאוקומה בטומאת בעלים בשרן והוה מצי למפרך ל"ל ריעוא ליה אלא שפיר פריך היכא אישתרא וכי משני לעולם בשרן רוצה לומר ולא בטומאת בעלים אלא בטומאת הדם וסבר רמי בר חמא דלא בטומאת מת מלבה בכהן ביחיד וקשה קשה ל"ל למימר שם טומאה בטומאת מת בלבור קאמר ולא בטומאת שרץ נמי הותרה לכהן מק"ו דלעיל אלא משום דעיקר היתר לבור בטומאת מת כתיבא לבני נקט ליה. גרי"ן: **אי** אף ישב במיתה. פי' בקונטרס דינגמר במה מצינו מה זר מחלל עבודה וחייב מיתה אף יושב שמחלל עבודה במיתה וקשה דגבי ערל ולאון נמי היה לן להקשות כמו כן דליהוי במיתה מבנין אב [ב] ונראה דפריך משום דדרשי' לעמידה בחרתיו ולא ליישבה אלא בחר בכהנים יושבים אלא מחשבים כמו ישראלים זרים לכך מחלל עבודה כזר [ב] [ומש"ה לא] גם במיתה להוי מחוסר בגדים ואלא רחוץ ידים ורגלים [שני כתובים הבאים כאחד דבמחוסר בגדים [ב] כתיב ביה מיתה ?] ולא יאמר עון ומתו ובשלא רחוץ ידים ורגלים נמי כתיב ביה מיתה ?] ולא יתומו ונכתוב נכתבה דהא ילפי' חוקה לגזירה שוה אלא למימרא דלא ילפי' מיתה מהא דקרי' רחמנא זר ונימא השתא דהלא מתוך שיש לה קשה מידי. הוה מיתה דלמדרה דקשיא לקמן דרוש דאמרו דשחוטין חוזקין על טומאת שרץ. ולבן שלבן לפרש דגרסי דגרסה עון מקדישים לא אתי לאו דרוש שחוטין חוזקין מסברא דלא אלא שום קרא. נראין: עון מקדישים לא אתי לאו דרוש ש